

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ

Εγώ είμαι το άγριο το στοιχείο του φέρνω άνατριχίλα
Στις έρημες κρυοπηγές των βίρτικων δασών,
Όταν βουδές κι' ασίλευτες, στη νέκρα τών βυθών,
Μου καθρέφ-ίζουσε θολά την έλευση, μαυρίλα.

Μέσ' άπ' τή βίβη τ' άγνωστα το φεγγοδόλο μάτι
Κάποιου Θεού υποχθόνιου, με μάχη άκαλαμπή,
Γυρεύει να πλανήτ με στον δρόμο το μακρύ,
Που φέρνει προς το κρύφιο του κι' άθώρητο καλλάτι.

Είν' το παλάτι, που ξανθές νεράιδες λευκοφόρες
Τις κρουσταλλένιες πόρτες του φυλάει τραλιτστές,
Και μέσα σκλάβες κοίτουνται, άμέτρητες ζωές,
Σε μις άτέλειωτης νυχ ές τις θλιβερές τις ώρες.

Μά έμένα ή λήγνας ή σκιές τών δέντρων με μαγεύουν,
Ή γοργοάλευτες σκιές στο δάσος το νεκρό,
Που τριγυρνούν άνάλαφρ: τόν άερικό χορό,
Και με καλούν άδιάκοπα, κι' έρωτικά μου γνεύουν.

Είμαι τής νύχτας βσιληάς. Το γέλοιο μου έχω χύση,
Φαρμακωμένο κι' άγριο με καταρράχτη έραή,
Και του όλοσκοτεινού άραφα του δάσους τή ζωή,
Του νεκρού δάσους τή ζωή στα στρήθει μου έχω κλείσει.

Πειραιεύς ΓΕΩΡ. ΜΑΥΤΑΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΟΙ ΠΑΠΑ-ΒΟΚΑΚΙΟΙ

Άγαπημένε μου.

Του κάκου τρίβεις τή μάτια σου, του κάκου
βλαστημάς κι' έμένα και το ράσο μου. Μάλιστα, εί-
μαι καλόγερος, κι' από τους πιο τρανούς μάλιστα,
κι' αν τό φέρουν οι καιροί γλήγορα θά πάρω και
γουμενική πατερίτσα σ' τή χέρια μου. Θα πής
γιατί έγινα καλόγερος. Το ξέρεις πώς δυο πράγ-
ματα αγάπησα σ' αυτόν τον κόσμο: τή δόξα και
τή καλοπέραση. Για τό ένα δε μπορούσα να χάσω
τό άλλο. Έκατάλαβα όμως πώς ή δόξα του κόσμου
κι' ή καλοπέραση δε μπορούν να σμίξουν ποτέ σ'
τό ίδιο σπίτι, ζούν όμως άδερφωμένες μέσα σ' τό
ίδιο καλογερικό κελλί.

Γιατί σκοτίζεστε οι κοσμικοί και βαρείτε τή
κέρατά σας, που λέει ο λόγος; (τώρα ώ; καθώς λέτε
τεί; οι κακογλωσσοι κι' όχι εγώ στάχτη σ' τή

γλώσσα μου. ύπάρχουν κοσμικοί έχοντες με τή σω-
στά τους προσάτην άγιον τόν έρομάρτυρα Κορνή-
λιον). Για να ζήσετε και ν' άποκαταστήσετε τή
παιδιά σας, να τή θρέψετε στενοχωριέστε σ' αν
άρρωστούν, κλαίτε σ' αν πεθάνουν και κοντοσύλλαβα
να τό πούμε τή ζωή σας τήν περνάτε όλοι φτωχοί
και πλούσιοι με τό άχ και με τ' άλλοιμονο' άπ' τό
βασιλικό παλάτι έσα με τό πειό φτωχικό καλύβι
έννοιες και φροντίδες και σκοτούρες και βάσανα πε-
τούν όλόγυρα με τή μαυρά τους πτερά. Αυτά τή
σαράκια τό καλογερικό κελλί δε τή ξέρει. δε νοιά-
ζουμαι τί θά φάγω ούτε τί θά πιώ, ούτε τί θά φο-
ρέσω. Άκολουθώντας τήν παραγγελία του Χρι-
στού δεν μεριμνώνω ούτε περι του τί φαγόμεθα ή
τί πίομεθα ή τί περιβαλούμεθα. ο τρέφων τή πε-
τεινά του ούρανού τή μή σπειρόντα μηδε θερί-
ζοντα και ένδύων τή κρίνα του άγρου φροντίζει δι'
ήμας. Ο δοχειάρης και ο τραπεζάρης και ο κελ-
λάρης αυτοί οι αντιπρόσωποι τής θείας προνοίας
έπι τής γής, φροντίζουν δι' ήμας. Άς είναι καλά
οι εύλογημένοι ποτέ από τήν τράπεζά μας δεν
λείπει (ξέρε πώς είμαι από τους πειό τρανούς έδώ
πέρα' άς έχουν τήν εύχην τών άγίων και θεοφόρων
Πατέρων οι χαμοθεοί μου, όπου ή χάρη των περνά
και τής καστρόπορτες τών μοναστηριών) ούτε τό
μαύρο γαδιάρι ούτε τό μαύρο κρασί (είναι τό χρώμα
τής καλογερικής ταπεινοφροσύνης) ούτε τή τετρα-
παχα μελανούρια, ούτε οι μαύροι σκάροι. ποτέ ποτέ
μάς χαιρετούνε και κόκκινα μπαρμπούνια μισοκα-
διάρικα, και γουρουνόπουλα γαλατερά, άρνάκια ά-
σαράντιστα και εύλόγησον Χριστέ ο Θεός τήν βρω-
σιν και τήν πόσιν.

Τί τρέχουν, έρε σεις κοσμικοί τή σάλια σας;
Αι, από ύπνο μήν τή ρωτάς. Μπορείς να κοιμάσαι
δικογτώ ώρες τό μερόνυχτο. Μήν άκούς τή παρα-
μύθια που λέν για τής ακολουθίες ή εκκλησία
είναι σκοτεινή μόνο σ' του διαβαστή τό χέρι τρε-
μοφέγγει ένα κεράκι και μέσα σ' τή γιο βήμα τό
καντυλάκι του. Οι καλόγεροι προσευχόμεστε από
μέσα άπ' τή στασίδια μας ροχαλίζοντες και κάνον-
τες, όσα κάνουν κ' οι άλλοι άνθρωποι κοιμάμενοι.
Και τών δάρων τής Άφροδίτης ούκ άδώρητοι τόν
βιον διάγομεν. αλλά περι τούτων ού θέμις μοι λέ-
γειν. κόβει γάρ ο παπας τήν γλώτταν.

Και έπειτα από αυτή τήν καλοπέραση έρχεται
ή δόξα. Άν γένης ήγαύμενος, μετανοίζοντας ο κό-
σμος θά σου φιλεί τό χέρι και θά προσμένη τήν

εύκή σου σ' αν χάσικο ψωμί. θά σε λέν: Πάτερ ά-
γιε. Πανοσιώτατε. εύλόγησον! τή κάνουν αυτά σ'
τους βασιλγάδες; Όχι. Αί λοιπόν μικρή δόξα σου
φαίνεται αυτή όπου σκαρφαλώνει, άπάνω σ' τους
σβέρκους μας τους καλογερικούς;

Γι' αυτά λοιπόν και για μερικά άλλα που δεν
είναι καιρός να σου γράψω προέκρινα τήν κατ' μό-
νας πολιτείαν φουτωκμένος από έλπίδες, πώς έβυσα
τό πρόβλημα που μήτε ο Κυρηναίος Άριστιππος,
μήτε ο μέγας Έπίκουρος ήμπόρεσαν να λύσουν. Κα-
λοπέραση και δόξα σε τούτον τήν πρόσκαιρον και
μάταιον κόσμον και ή άτελεύτητος ζωή, ένθα ούκ
έστι πόνος ού λύπη ού στεναγμός, εις τήν ούράνιον
βασιλείαν, τήν όποιαν μας έχουν τάξει πάντες οι
άγιοι εκείνοι μονασταί οι προ ήμών άθλήσαντες εν
τή άσκήσει τών μοναστηριών και στεφανωθέντες.

Έλα, αγαπητέ μοι, να γένης καλόγερος. μη
σε φοβίζει ή μαυρίλα του ράσου. είναι τέχνασμα
και τούτο για να μήν αγαπούν τή καλογερική ζωή
οι λιμοκοντόροι και μας κουβαλιώνται. Έλα να
χρυσοπεράσης μαζί μου. ή ζωή σου θά περάση ή-
συχη σ' αν λίμνη που ποτέ δεν τήν φυτούν άγέρηδες.
μόνε κάτι μπαρμπούνιας καμιά φορά τήν ταραζούν.
Έλα να φας και να πιής χωρίς να δουλεύς χωρίς
να στενοχωριέσαι. έλα να σβύσης από τό κλαντάρι
τής ζωής σου αυτό τό άτιμο άβριο που χτικιάζει
τό σήμερα.

Άπ' αυτά τή λίγα βάλε με τό μυαλό σου πόσο
είμαι εύχαριστημένος. Είμαι τόσο καλοκαρδιμένος
που έχω όρεξη να δώσω εκατομμύρια εύκεις σ' όλου-
νούς σας που μέσα σ' του κόσμου τους πειρασμούς
γυρίζετε κολασμένοι κι' άδιόρθωτοι.

Άσπαζόμενος σε διατελώ ο ελάχιστος εν μσ-
ναχοίς.

ΑΡΣΕΝΙΟΣ ΚΑΥΣΟΚΑΛΥΒΙΤΗΣ

ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟ:

ΤΟΥ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΤΙΜΩΝΑΣ Ο ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

μεταφρασμένος από τόν ΗΛ. Η. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ

και πουλιέται 1 δραχμή

στο γραφείο μας και στα βιβλιοπωλεία Έστίας—
Μπικ—Έλευθερουδάκη.

ΑΡΧΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΠΛΑΤΩΝΑ

Ο ΚΡΙΤΩΝΑΣ

Μεταφρασμένος από τόν Ι. Γ. ΣΤΑΜΝΟΠΟΥΛΟ

VII. Σ. Μπρος τώρα να δούμε πώς λεγαμε τή
τέτοια: Ένας που κάνει γυμναστική κ' εν' αυτή
ή δουλειά του, τί λές, είναι προσοχή στου καθενός
τήν παινεψιά και τήν κατηγορία ή μόνο σ' ενός,
έκεινού που τυχαίως νάνε γιατρός ή γυμναστής;

Κ. Σ' ενός μόνο.

Σ. Λοιπόν πρέπει να φοβάται τις κατηγορίες
και να καλοδέχεται τή παινεμάτχ εκείνου του ενός,
κι' όχι τών πολλών.

Κ. Φανερό βέβαια.

Σ. Άρα πρέπει έτσι να προτιμάη να κίνη κ'
έτσι να γυμνάζεται, και να τρώη άκόμα και να
πίνη, όπως φαίνεται καλό στον ένα που τή ξέρει
και τή καταλαβαίνει κ' αυτό, παρά όπως σ' όλους
μαζί τους άλλους.

Κ. Σωστά τή λές.

Σ. Πάει καλά. Κι' αν δεν άκούση τόν ένα και
δε δώση σημασία στη γνώμη του και στα παινε-
ματά του, και τιμήση τή λόγια τών πολλών που
τίποτα δεν καταλαβαίνουν, άραγες δε θά πάθη
κανένα κακό;

Κ. Πώς δε θά πάθη;

Σ. Ποιό είναι τό κακό τούτο; και που πειράζει,
και σε ποιό μέρος αούτου που δεν άκούει;

Κ. Στο σώμα βέβαια. γιατί αυτό καταστρέφει.

Σ. Καλά λές. Έ, λοιπόν τό ίδιο δε θά πούμε
και για τ' άλλα, Κρίτων, για να μήν τή περνάμε
όλα; και γι' αυτά που τώρα εξετάζουμε, για τή
δίκαια κι' άδικα, άπρεπα και πρεπούμενα, καλά και
κακά, τί λές, εν' ανάγκη να κόουμε και να φοβού-
μαστε τήν κρίση τών πολλών ή τήν κρίση του ενός,
αν είναι κανείς που να καταλαβαίη, που πρέπει
πειοτερο να τ νε φοβούμαστε παρά όλους μαζί τους
άλλους; γιατί ά δεν ακολουθήσουμ' αυτόν, θά κα-

ταστρέφουμε και θά βλάψουμε, εκείνο που λεγαμε
πώς καλλιεργεί με τό δίκιο, και χαλάει με τ' άδικο.
Ή αυτό δε σημαίνει τίποτα;

Κ. Σημαίνει βέβαια, Σωκράτη.

ΝIII. Σ. Έλα λοιπόν να δούμε, αν αυτό που
λεγαμε πώς καλλιεργεί με τήν υγεία, και χα-
λάει με τήν άρρώστια τό κάνουμε να μήν άχρήζη
πηγαίνοντας με τή γνώμη τών τσούσηδων, άραγες
θά μπορούμε πειά να ζούμε έχοντάς το χαλασμένο;
Και θαρρώ αυτό πώς είναι τό σώμα. ή όχι;

Κ. Ναι.

Σ. Λοιπόν μπορούμε να ζούμε με παθιαίκο και
χαλασμένο σώμα;

Κ. Ποτέ.

Σ. Έ, άραγε μπορούμε να ζούμε έχοντας χα-
λασμένο εκείνο που βλάφτεται από τ' άδικο και ώφε-
λιέται από τό δίκιο; Ή τό παίρνουμε για προστυ-
χότερο από τό σώμα εκείνο τό κάτι τό δικό μας,
όποιο είναι τέλος πάντων αυτό, πούχει να κάνη
και με τήν άδικία και με τή δικαιοσύνη;

Κ. Καθόλου.

Σ. Παρά για καλλίτερο;

Κ. Και πολύ.

(άκολουθεί)